

Nåt på gång

När jag var i Chile för ett tag sedan, efter att ha varit borta i två år, fann jag en glad överraskning. I samtalet bland vännerna hade ett nytt tema smugit sig in. Jämställdhet. Man skämtade om det. Kommenterade nyheterna. Vem som fick jobb och vem inte. Så var det inte för några år sedan.

Chile betraktas av många som ett av Latinamerikas mest konservativa länder. Den kvinnliga representationen i parlamentet är 15 procent. Abort är totalförbjudet. Bemötandet av kvinnor och män i samhället skiljer sig ofta milsvitt åt. Löneskillnaderna ska vi inte tala om.

Samtidigt är presidenten kvinna. Michelle Bachelet fick i början kritik för att vara inkompetent. Nu avgår hon med flaggan i topp. Har stöd av 80 procent av folket.

Om man slänger ett öga på medie-bilden ser man henne ofta klädd i vitt, varmt leende. Trevlig mot alla. Aldrig beskäftig. Jo, det är den där bilden av modern/madonnan som är som kvinnor "ska" vara. Inga armbågar här inte.

Håller kvinnan på att få större handlingsutrymme? Det är fortfarande den ömmande, osjälviska, känslosamma som är idealet – men det är som att hon nu börjar anses duga till mer än att uppfostra barn, laga mat och hålla huset rart. Att hon har egenskaper som, till exempel, kan vara bra hos en president.

Ett halvt steg framåt, eller bara ytterligare ett cementerande av den traditionella rollen? Kvinnor som talar högt, blir arga eller rent av är skitstövlar – som betar sig som (vi tror) män gör – de är fortfarande intet. Inte kvinnor.

Tillbaka i Stockholm följer jag fascinerat tjattret på Facebook. Det har hänt nåt i Chile. Vette fasen vad.

JULIA BJÖRKSTRÖM,
praktikant på tidskriften Latinamerika